

Arantzez

Iruñean bota zuen Slavoj Zizek pentsalariak: “Zure oinen azpian zabaldu ditut nire ametsak, goxo ibili beraz, nire ametsen gainean baitzabiltza”. Azkeneko LARRUN gehigarria eta Iruñean egin zuen agerraldiaren harira, bai, nik ere Zizek aipatu behar dut, “dagoeneko ez gaude inon libre”. Gehigarriaren edukiez poztu nintzela esan beharra dut, nahiz eta lerro artean uler daitekeen emakumeok antza ez dugula Zizek irakurtzen. Bertan biltzen ziren artikuluak goitik behera irakurri ostean: sinatzaileen artean emakumerik ez, eta izen eta eduki andanan apenas emakume izpirik. Jenny Holzer artistarekin batera, Leninen emaztearen aipamena eta Zizeken emaztea beraren aipamena salbu. Euskal Herria aztertzeko Zizek lagungarria zaigula argiro idazten du Joseba Zulaikak gehigarrian: “Ez dago beste Nagusirik” edo “Emakumea ez da existitzen”. Eta Zizek berak honakoa zioen hitzaldiaren harira *Berrian* egin zioten elkarrizketan: ez zaiela erantzun behar gizarteak dituen arazoei bakarrik, arazoak planteatzeko modua bera ere kritikatu behar dela. Lau hitzetan: “Erradikalkiago pentsatu behar dugu”, dio esloveniarrak.

Orain urte batzuk Bilbora gonbidatu genuen Zizek, Periferiak Topaketetan parte-hartzera. Hitzaldia emateaz gain, Joseba Zulaikarekin solasaldia proposatu genion. Bere arrazoiak izango zituen gonbiteari ezetz esateko. Guztiz ulergarria da, jakina, bere mailako pentsalari global batek gonbite xume bati ezezkoa ematea.

Alemaniko poeta lagun batek film bat egin zuen Zizeki buruz, *Liebe Dein Symptom wie Dich Selbst* (Maita ezazu zeure sintoma zeure burua bezalaxe). Bertan, eszena batean, Zizekek bere liburutegia erakusten du kameraren aurrean. Apalategi osoa plastiko garden batekin du estalia, goitik behera doan gorti-

DANI BLANCO

Ixiar Rozas

Urkiza

Padrón

na baten modura. Plastikoa gora egitearekin batera azaltzen du protagonistak estalduaren zergatia: “Horrela inork ez ditu nire liburuak ukitzen”. Sintoma sintomatikoa pentsalari batentzat.

“Zure oinen azpian zabaldu ditut nire ametsak, goxo ibili beraz...”, ederrak dira Yeats poetaren hitzak. Zize-

ken ahots eta hizkuntza urdurian irudikatzen ditudanez, ametsak, goxotasuna, oinak, liburuak eta plastikoak nahasten zaizkit bere subjektu arantzatsurekin batera.

Gogoko ditut subjektu arantzadunak, haien konplexutasuna. Armiamak, trikuak, arrosak. Armiamek beren hondakinekin tranpak ehuntzea beti iruditu zait miresgarria. Idazketaren metafora ere bada ehuntzea. Hitzak ehundu, bata bestearekin, bata eta bestearen artean dagoen hondakinekin, arrastoekin, tolesdurekin, tranpekin. Horrexegatik ditut gogoko Louise Bourgeois zendu berriaren armiamak ere. Jenny Holzerren hitz ikusgarriak eta Puppyaren amets goxoak baino, ezin ukatu Guggenheimen atzealdeko armiamaren oinak eta arrautzak gogoz begiratzen ditudala. Itzalen modura luzatzen direlako zango arantzatsuak handik igarotzen diren begiraden eta urratsen ifrentzu goxoa. Itsasadarrari begira, beranduegi batzuentzat, aurrera eta atzera, betiko nasan, zutik, itsasmarearen menara. Anak azken aurreko Ttakunean zioen moduan: “Beranduegi batzuentzat, denbora eta hobetzeko grina ez baitira egundo burtsan kotizatu”. Eta José Luisek aurrekoan:

“Alfer-alferrik zen kezkatzea: ordu hartan ordu hartakoak geunden, betiko nasan, zutik”. Bitartean, “Erreala” esku artetik doakigu ihes eta ez bakarrik zentzu lacaniarrean, lengoia bera ere burtsaren espektakuloan kotizatzen baita egun. Ihes, itzalak Bourgeoisen armiamatik nola, ihes, hurrengo tranparen bila. ▢

«
Gogoko ditut subjektu arantzadunak, haien konplexutasuna. Armiamak, trikuak, arrosak. Armiamek beren hondakinekin tranpak ehuntzea beti iruditu zait miresgarria. Idazketaren metafora ere bada ehuntzea
»